

PARAULES DE VIDA

L'esperit i la vida del cristià

La solemnitat de la Pentecosta no és únicament el dia en què finalitza el temps pasqual. Celebrem l'esdeveniment en el qual la Pasqua arriba a la seua plenitud. L'Esperit que el Pare envia sobre l'Església naixent, que penetra fins al fons del cor dels creients i que omple tota la terra, és el fruit de la Pasqua. Crist va viure, va pregar, va morir i va ressuscitar per aconseguir-nos el do de l'Esperit de manera que, perdonats els nostres pecats i fets criatures noves per la seua acció en nosaltres, estimem Déu, visquem com a fills seus i aconseguim la meta a què hem estat cridats en el nostre baptisme: la santedat.

La seua presència i acció en nosaltres és tan discreta i silenciosa que fàcilment caiem en un «oblit de l'Esperit». I d'altra banda és absolutament necessària per a la vida cristiana, que és la vida de la gràcia. Si en cadascú de nosaltres hi ha quelcom de santedat és perquè Ell habita en el nostre interior; si en algun moment tenim una experiència veritable d'oració, és perquè l'Esperit ens ensenya com hem de pregar i ens mou a dir a Déu «Abbà»; si al llarg de la nostra vida aconseguim vèncer les apetències egoïstes que ens

dominen, és perquè no vivim segons les obres de la carn, sinó segons l'Esperit... Tot el que hi ha en nosaltres de bo i sant és fruit de la seua acció en els nostres cors.

Els sants pares s'han servit d'experiències quotidianes per ajudar-nos a comprendre la necessitat que tenim de l'Esperit per a la vida de l'ànima i perquè entenguem el seu mode d'actuar. Vegem dos dels innumerable testimonis que trobem en la tradició de l'Església.

Sant Hilari de Poitiers es fixa en els sentits del cos humà. Perquè s'activen és necessari un estímul exterior: l'home té ulls, oïdes, olfacte, etc... Aquests sentits són capacitats que hi ha al cos, però sense llum l'ull no pot veure; sense so l'oïda no pot exercir la seua funció pròpia; sense olor l'olfacte no ol. De la mateixa manera, l'home té una capacitat innata d'entendre a Déu, però «si no rep per la fe el Do que és l'Esperit, li faltarà llum per a arribar a eixe coneixement». Sen-

se l'Esperit no podem arribar a les realitats divines, perquè Ell és la llum que ens obri al coneixement de Déu.

Sant Ciril de Jerusalem afirma que el Senyor es va servir del terme *aigua* per a designar la gràcia de l'Esperit, perquè l'aigua ho sosté tot, és imprescindible per a l'herba i els animals, perquè descendeix del cel i, sent la mateixa aigua, produeix efectes diferents: uns en les palmeres, altres en les vinyes, etc... Igual que sense aigua no seria possible la vida en el nostre món, sense l'Esperit la vida cristiana desapareixeria. I de la mateixa manera que l'aigua que cau del cel és la mateixa per a totes les plantes i fa que cadascuna d'elles produeixi el seu propi fruit, tots els creients rebem el mateix Esperit per a viure la vocació a la santedat. Però perquè arribem a eixa meta, l'Esperit produeix efectes distints en cadascú de nosaltres: a uns els dóna la saviesa; a altres la fortalesa per al martiri; a d'altres el do de la misericòrdia, etc...

Que en aquesta solemnitat de Pentecosta els nostres cors s'obrin a l'Esperit de Déu perquè l'Església es renove cada dia en santedat. Aquest ha de ser el fruit de les celebracions pasquals.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús puja al Pare

La imatge de Jesús ressuscitat pujant al cel és entranyable precisament perquè és una imatge senzilla, fins i tot ingènua, de l'experiència cristiana més fonda, que no es pot expressar amb paraules. Jesús puja al cel, se'n va amb el Pare. Ell, el Fill, s'ha donat del tot a Déu i als homes estimant fins a donar la vida a la Creu. És així com ha entrat en comunió plena amb el Pare, la que, tot i ser Fill, ha après en el sofriment. I aquesta comunió amb el Pare l'ha portat a la plenitud de la vida que tota la humanitat desitja i busca.

L'anada de Jesús al Pare l'allunya de la terra. No és l'allunyament del nostre món humà, el que Ell estima, sinó de la vida perduda, tancada i egoï-

ta, incapaç d'obertura i de llibertat. Tota la seva vida ha consistit en allunyar-se de la manera esquifida de viure, esclava de normes i criteris mesquins. Jesús allunyat-se de la terra significa que en la seva vida s'ha allunyat de la recerca d'Ell mateix i s'ha aixecat més amunt de la lògica tancada, la del que busca la pròpia vida i no la troba mai.

La seva anada al cel no l'ha allunyat de tots nosaltres. Ell ha viscut tota la vida com a primogènit de tota la humanitat. Ha pujat a Jerusalem, a la creu, al cel per portar tota la humanitat a l'àmbit del Pare, l'àmbit de l'amor, la pau, el perdó, les relacions humanes lliures i positives, l'horitzó ampli i integrador. És tota la humanitat la que s'aixeca amb

Ell, la que puja a la creu perquè la vida veritable no es troba sinó donant-la, la que arriba a la vida plena en el Pare.

«Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut cap al cel, vindrà» (Act 1,11). «Tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigieu allà on joestic» (Jn 14,3). Ens prendrà a la vida veritable d'amor, de perdó, de diàleg, de servei, de respecte. És l'obra que Jesús ha realitzat en Ell i en tots nosaltres, la tasca a la qual ens envia a tots. Aquell que persevera fins a la fi, trobarà la vida eterna.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

El Espíritu y la vida del cristiano

La solemnidad de Pentecostés no es únicamente el día en que finaliza el tiempo pas- cual. Celebramos el acontecimiento en el que la Pascua llega a su plenitud. El Espíritu que el Padre envía sobre la Iglesia naciente, que penetra hasta lo más profundo del corazón de los creyentes y que llena toda la tierra, es el fruto de la Pascua. Cristo vivió, oró, murió y resucitó para alcanzarnos el don del Espíritu de modo que, perdonados nuestros pecados y hechos criaturas nuevas por su acción en nosotros, amemos a Dios, vivamos como hijos suyos y alcancemos la meta a la que hemos sido llamados en nuestro bautismo: la santidad.

Su presencia y su acción en nosotros es tan discreta y silenciosa que fácilmente caemos en un «olvido del Espíritu». Y por otra parte es absolutamente necesaria para la vida cristiana, que es la vida de la gracia. Si en cada uno de nosotros hay algo de santidad es porque Él habita en nuestro interior; si en algún momento tenemos una experiencia verdadera de oración, es porque el Espíritu nos enseña cómo debemos orar y nos mueve a decir a Dios «Abbá»; si a lo largo de nuestra vida logramos vencer las apetencias egoístas que nos dominan, es porque no vivimos según las obras de la carne, sino según el Espíritu... Todo lo que hay en nosotros de bueno y santo es fruto de su acción en nuestros corazones.

Los santos padres se han servido de experiencias cotidianas para ayudarnos a comprender la necesidad que tenemos del Espíritu para la vida del alma y para que entendamos su modo de actuar. Veamos dos de los innumerables testimonios que encontramos en la tradición de la Iglesia.

San Hilario de Poitiers se fija en los sentidos del cuerpo humano. Para que se activen es necesario un estímulo exterior: el hombre tiene ojos, oídos, olfato, etc... Estos sentidos son capacidades que hay en el cuerpo, pero sin luz el ojo no puede ver; sin sonido el oído no puede ejercer su función propia; sin olor el olfato no huele. Del mismo modo, el hombre tiene una capacidad innata de entender a Dios, pero «si no recibe por la fe el Don que es el Espíritu, le faltará luz para llegar a ese conocimiento». Sin el Espíritu no podemos llegar a las realidades divinas, porque Él es la luz que nos abre al conocimiento de Dios.

San Cirilo de Jerusalén afirma que el Señor se sirvió del término *agua* para designar la gracia del Espíritu, porque el agua lo sostiene todo, es imprescindible para la hierba y los animales, porque desciende del cielo y, siendo la misma agua, produce efectos diferentes: unos en las palmeras, otros en las vides, etc... Al igual que sin agua no sería posible la vida en nuestro mundo, sin el Espíritu la vida cristiana desaparecería. Y del mismo modo que el agua que cae del cielo es la misma para todas las plantas y hace que cada una de ellas produzca su propio fruto, todos los creyentes recibimos el mismo Espíritu para vivir la vocación a la santidad. Pero para llegar a esa meta, el Espíritu produce efectos distintos en cada uno de nosotros: a unos les da la sabiduría; a otros la fortaleza para el martirio; a otros el don de la misericordia, etc...

Que en esta solemnidad de Pentecostés nuestros corazones se abran al Espíritu de Dios para que la Iglesia se renueve cada día en santidad. Este ha de ser el fruto de las celebraciones pas- cuales.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Confirmacions a Gandesa

El segon diumenge de Pasqua, Diumenge de la Misericòrdia, la Parròquia de

l'Assumpció de Gandesa es va vestir de festa per celebrar el sagrament de la Confirmació.

Disset joves de primer d'ESO van rebre de mans del nostre bisbe don Enrique Benavent el sagrament de la Confirmació, després de dos anys de Catequesi i quatre, des de precomunió fins a postcomunió; un camí on han tingut l'oportunitat de conèixer més el què significa ser cristià ajudats pels catequistes de la parròquia. El Sr. Bisbe els animà a perdre la por de ser cristians en el món d'avui.

La celebració amb els cants, de guitarres, donà un to de compromís i de confiança. Que l'Esperit que han rebut doni el fruit que tots esperem.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Gandesa

Confirmaciones a l'Ametlla de Mar

El sábado 23 de abril, tuvimos las confirmaciones en l'Ametlla de Mar realizadas por el Sr. Obispo, don Enrique. Eran 28, veinte chicas y ocho chicos. Una celebración sencilla, austera, vivida e interesante; los confirmandos, con los padres y padrinos llenaron toda la iglesia; con los cantos oportunos, que siempre solemos cantar en estas solemnidades.

Todo el acto vivido con mucha atención: la imposición de manos, la renovación de las promesas bautismales y luego cada uno a recibir la crismación, que es una acto individual y corto, pero es un signo de Dios, como hacía Jesús, cuando derramaba sus dones. Es un momento impactante para cada uno.

Después de la postcomunió y bendición, se entonó el canto a

la Virgen de Candelera, «Salve patrona de l'Ametlla y L'ona blanca», que produce una especial emoción en todos y luego el obis-

po Enrique dio el diploma de la confirmación pronunciando el nombre de cada uno.

Mn. Antonio Bordás

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

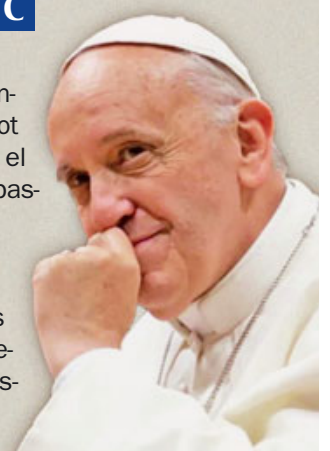

@Pontifex: «Fem créixer la fraternitat i l'intercanvi: la col·laboració és el que ajuda a construir societats millors i pacífiques» (2 de maig).

@Pontifex: «Que la nostra actitud sigui afable i humil, atenta a la cura dels pobres» (3 de maig).

@Pontifex: «Deixem-nos sorprendre per la nova que només Crist pot donar. Que la seva tendresa i el seu amor moguin els nostres passos» (5 de maig).

@Pontifex: «Deixem-nos provocar per les paraules i els gestos de Jesús, rebem d'Ell una vida plenament humana, bona per passar-la estimant» (7 de maig).

Encuentro sacerdotal en la ermita de Mig-Camí

En la mañana del lunes 24 de abril tuvo lugar un encuentro de los sacerdotes diocesanos en Mig-Camí, esta ermita tan querida de Tortosa.

Nos hemos encontrado a media mañana y ha comenzado con el rezo de la Hora Menor, luego ha habido una exposición, con el testimonio personal de Mn. Eduardo García Salvador, cura de las Alquerías del Niño Perdido, que ha explicado sus experiencias sacerdotales en las diversas parroquias: la meditación del Evangelio y su puesta en práctica. Ha sido como su reflexión pastoral, a lo largo de sus muchos años de sacerdote.

Ha habido un canto y luego un testimonio escrito, de un sacerdote diocesano y misionero, Mn. Joan Alonso, leído por Mn. Jordi Centelles; luego el testimonio de un diácono, Jesús Cid, sobre la enfermedad y el dolor. También un canto, una oración y silencio.

Mn. Iván Cid ha leído un escrito de una religiosa de la Consolación, María Dolores García, natural de Morella, que se encuentra en Mozambique y que ha hablado sobre su experiencia de ayuda y acompañamiento de los sacerdotes en su vida y su vocación religiosa. Todo lo cual nos indica la necesi-

dad de los sacerdotes en la vida de los cristianos, parroquias y otras actividades.

Ha habido un rato de descanso, para charlar, cambiar impresiones, tomar café y luego la adoración

al Santísimo Sacramento, como centro de nuestro encuentro y de nuestra misión de anunciar a Jesucristo.

Mn. Antonio Bordás

Confirmacions a Corbera d'Ebre

El divendres 28 d'abril, a les 20 h, la comunitat parroquial de Corbera d'Ebre estava de festa, tres joves van rebre de mans del nostre bisbe, don Enrique Benavent, el sagrament de la Confirmació.

Després d'un camí de sis anys de formació, els dos últims de Catequesi de Confirmació, davant de la comunitat parroquial i dels seus familiars van rebre el do de l'Esperit Sant.

Preguem tots perquè aquest Esperit els faci forts i valents testimonis de l'Amor de Déu enmig del món.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Corbera d'Ebre

AGENDA

- **Dilluns 5**, Ermita Mare de Déu de l'Aldea, a les 12 h, Missa.
- **Dimecres 7**, Catedral, a les 18.30 h, Missa del 420 aniversari de la Consagració de la Catedral.
- **Divendres 9**, Benissanet, Visita Pastoral. / Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Àngels, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 10**, Seminari, fi de curs de mestres i professors de religió. / Amposta, Monestir del Sagrat Cor de Jesús, a les 16 h, Jornada «Pro Orantibus». / La Fatarella, a les 20.30 h, confirmacions.
- **Diumenge 11**, Mas de Barberans, a les 11 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2;2,1-9 / Sl 111 / Mc 12, 1-12]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.; sant Sanç (Sancho), noi i màrtir a Còrdova.

6. ■ Dimarts [Tb 2,10-23 / Sl 111 / Mc 12,13-17]. *Sant Feliu de Llobregat*: Beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cincorres (bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona; sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí

Champagnat, prev. fund. Gns. maristes (FSM, 1817).

7. ■ Dimecres [Tb 3,1-11.24.25 / Sl 24 / Mc 12,18-27]. Sant Robert, abat cistercenc; beata Anna de St. Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dijous [Is 52,13-53 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre; *Tortosa*: Dedicació de la Catedral; sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lïope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Divendres [Tb 11,5-17 / Sl 145 / Mt 12,35-37]. Sant Efrem (306-373), diaca siríac i doctor de

l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; sant Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna M. Taigi, mare de família.

10. ■ Dissabte [Tb 12,1.5-15.20 / Sl: Tb 13,2-8 / Mc 12,38-44]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Diumenge vinent, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 2a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 3, 52-56 / 2C 13,11-13 / Jo 3,16-18]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, verge cistercenca.

Diumenge de Pentecosta

COMENTARI

Carismes al servei de la Comunitat

Corona Misterica, Pentecosta (2004), de Kiko Argüello. Catedral de l'Almudena de Madrid

Els jueus a Pentecosta donaven gràcies a Déu: primer pel do de la collita i des del s. II aC pel gran do de l'Aliança.

La Pentecosta cristiana celebra l'efusió de l'Esperit sobre tota la Comunitat.

Moisès (Nm 11,29) desitjà: *Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit*; això esdevé promesa de Déu: *Abocaré el meu Esperit sobre tothom (Jl 3)*; i finalment es fa realitat: *Quan la diada de Pentecosta es trobaven reunits i tots quedaren plens de l'Esperit Sant*.

L'Esperit és do per a la Comunitat: *ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit (1Co 12,3)*.

És ignorància i orgull valorar el carisma com a privilegi d'uns pocs.

Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. Tothom en rep alguna; ningú les rep totes; sempre han de servir al bé de tots.

S'anomenen «dons»: són regal gratuït; «miracles»: vénen de Déu; «serveis»: han de servir a la Comunitat.

Al capvespre d'aquell mateix diumenge (dada més teològica que cronològica) amb *les portes tancades per por dels jueus* (la iniciativa és del Senyor), *Jesús els mostrà les mans i el costat*: signes de la seva identitat de Crucificat.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: tenim la mateixa missió de fer present en el món l'amor salvador de Déu. Missió divina que no es pot dur a terme sense força divina.

Rebeu l'Esperit Sant.

L'amor és el fruit de l'Esperit (Ga 5,22), i la força per al perdó. Això lliga el do de l'Esperit al perdó dels pecats: *A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, / Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, / expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, / reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant / el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat.

Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabo fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo, al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y capadocia, del Ponto y Asia, de Frígia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Per a cada qual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y dos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»